

ความรัก

Jamsai ขึ้นทาง

ทิศตะวันออก

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

สิปป์สิงห์

Jamsai
ขึ้นทาง
ทิศตะวันออก

Jamsai
ทดลองอ่าน

สิงสงห์

Jamsai
ทดลองอ่าน

"แค้โกหกเฉยๆ เหรอ" นักเขียนหนุ่มถาม พอผู้ช่วยงุนงงก็ขยายความ "ผมว่าแค่ให้พระเอกโกหกมันไม่ฟินหรอก ต้องทำให้นางเอกเป็นเมียจริงๆ ด้วยสิ"

"จะบ้าเหรอก!" ออมพลอยส่งเสียงดังขึ้นมา โบกหน้าแดงช้ำน "พระเอกต้องเป็นสุภาพบุรุษสิ ห้ามแตะเนื้อต้องตัวนางเอกเป็นอันขาด"

"แล้วที่จูบตะกี้?"

"มันคือการผายปอด" ออมพลอยเน้นเสียง "เราจะให้พระเอกนางเอกตั้งใจทำเรื่องแบบนั้นไม่ได้ แต่ถ้าบังเอิญลืมหอกอดกันจูบกัน แบบนั้นทำได้ไม่เป็นไร"

หญิงสาวยื่นกฎเหล็ก มึงเกล้าทำหน้าที่เออหน้าย

"พระเอกของคุณน่าสงสารชะมัด เป็นผมหน่อยไม่ได้"

"ยังไง ถ้าเป็นคุณจะเขียนยังไง"

"ผมจะเขียนให้พระเอกขี้ปากนางเอกทุกวันนะสิ สวยด้วยความจำเอนมด้วยผมไม่โง่ปล่อยไว้หรอก"

ความรักขึ้นทางทิศตะวันออก

สปีสวีท เชียง

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2328-0

ภาพประกอบ Myimagine / Shutterstock.com

Chachamp / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ไม่ได้มีแต่ดวงอาทิตย์เท่านั้นที่ขึ้นทางทิศตะวันออก เพราะนิยายเรื่องนี้...
ความรักก็ขึ้นทางทิศตะวันออกเหมือนกันค่ะ

พบกันครั้งนี้เลิฟขอทักทายด้วยผลงานของ 'สิปป์สิงห์' นักเขียนคุณภาพ
ที่มาร่วมงานกับ LOVE เป็นครั้งแรก กับนิยายที่ชื่อเรื่องอบอุ่นชวนให้ตีความ
อย่าง 'ความรักขึ้นทางทิศตะวันออก'

เมื่อ 'สายธาร' ลูกสาวที่พลัดหายไปหลายปีได้กลับคืนสู่บ้าน 'ออมพลอย'
ที่ถูกรับมาเลี้ยงแทนจึงรู้สึกเป็นส่วนเกินของครอบครัว การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่
ที่เกิดขึ้นในชีวิตของทั้งคู่ได้ทำให้พบเรื่องราวน่ารัก น่าตกใจ และสนุกเข้มข้น

หลังจากอ่านตั้งแต่ต้นจนจบ ความหมายของชื่อเรื่องจะเผยออกมาพร้อมกับ
รอยยิ้ม จนอาจทำให้ต้องแอบมองไปทางทิศตะวันออกทุกเช้าเลยก็ได้นะคะ
ฉะนั้นมาร่วมลุ้นและหาคำตอบด้วยกันในเล่มนี้เลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ลิปป์สิงห์คือ

- ผู้หญิงที่หลงใหลในตัวอักษรหลังจากได้อ่านหนังสือเรื่อง 'หุบเขากินคน' ของอาจารย์มาลา คำจันทร์
- อดีตเด็กหอ ม.หอการค้าไทย โดยจบการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เอกการประพันธ์
- อดีตกอง บ.ก. สำนักพิมพ์ กอง บ.ก. นิตยสาร และ Copy Writer ปัจจุบันตัดสินใจลงหลักปักฐานกับอาชีพนักเขียนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว
- นามปากกานี้มีที่มาจาก 'ลิปป์' หมายถึงศิลปะ และ 'สิงห์' หมายถึงเดือนสิงหาคม
- ลิปป์สิงห์อ่านและเขียนหนังสือได้หลายแนว ตั้งแต่แนวใสๆ จนถึงแนวฆาตกรรม!
- ส่วนเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับหนังสือเลยคือลิปป์สิงห์เป็นทาสแมวดำ นิสัยไม่ซี้เหงา แต่เอาแต่ใจ (มาก) ชื่อว่ามะลิ
- นอกจากนี้ยังเป็นทาสของขนมเค้ก ชาเขียวลาเต้ ป้าย SALE รวมถึงรอยยิ้มของกงยู :)
- หากต้องการพูดคุยติดต่อ พบกันได้ที่ Facebook : ชมบุหลัน ลิปป์สิงห์ Instagram และ Twitter : chombulan

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

"สนใจหรือครับท่าน"

นายหน้าค้าที่ดินตั้งคำถามกับชายวัยห้าสิบแปดปีที่ดินเป็นผู้นำทางมาตุที่ดินแปลงสวยในจังหวัดเชียงใหม่ ครั้นหนุ่มใหญ่บุคลิกท่าทางภูมิฐานซึ่งเป็นเจ้าของโรงแรมและรีสอร์ทหลายแห่งละลายตาจากสาวน้อยหน้าตาสะสวยผู้กำลังทำความสะอาดโต๊ะอาหารที่อยู่ถัดไปไม่ไกล เขาก็พูดต่อ

"ไม่คิดว่าในร้านแบบนี้จะมีพนักงานหน้าตาอย่างกับดารา"

ร้านแบบนี้หมายถึงร้านอาหารพื้นเมืองเล็กๆ ที่ทุกคนจำเป็นต้องแวะพักระหว่างทางกลับสู่อำเภอเมืองเพราะลู่ๆ เกิดฝนตกหนักทั้งที่ชั่วโมงก่อนอากาศยังแจ่มใส เจ้าของนัยน์ตากรุ่มกริมมองหญิงสาวที่ก้มๆ เงยๆ เช็ดโต๊ะเปลือยเผยน้ำเสียงและสีหน้าน่าเกลียดหลังจากจ้องมองออกต่งตึงภายใต้เสื้อยี่ดัดรูปสี่ตำสนิท

"หรือจะไม่ใช่ร้านขายอาหารธรรมดา แต่ขายอย่างอื่นด้วย ถ้าท่าน..."

ไม่ทันเสนอตัวว่าจะเป็นคนออกปากชักชวนหญิงสาวให้มาราบสวัสดิ์ผู้ใหญ่นักพูดกลับชะงักเมื่อคนที่มาด้วยกันอีกคนส่งสายตาดู

"ไม่ต้อง"

เสียงเข้มของผู้ที่เคยเป็นมือขวาเจ้าของโรงแรมทำเอานายหน้าค้าที่ดินหน้าเฉือน เขาโล่งใจเมื่อโทรศัพท์มือถือดังชัดเจนขึ้นมาพอดี จึงรีบขอตัวไปคุยโทรศัพท์ยังบริเวณอื่น

ร่างเทอะทะจากไปโดยมีดวงตาดูเข้มแสดงความไม่พอใจมองตามครั้นพอหันมาทางเดิมก็ประหลาดใจที่อดีตเจ้านายที่ตนเคารพรักเหมือนญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งยังให้ความสนใจจ้องมองพนักงานเสิร์ฟคนสวยไม่วางตา

"ขอโทษครับคุณชิน ผมไม่คิดว่าคุณชินสนใจเธอ จะให้ผม..."

"อย่าพูดเหมือนไม่รู้จักฉัน ฉันไม่ได้สนใจเด็กคนนั้นแบบนั้นหรอกน่า"

ชินโชติบอกชายหนุ่มหน้าตาคมสัน ที่แม้ปัจจุบันเป็นถึงเจ้าของรีสอร์ทชื่อดังในอำเภอปรานบุรี แต่ก็ยังไปมาหาสู่และช่วยงานตนเสมอ เขาถามอย่างไม่แน่ใจนักเมื่อสาวเสิร์ฟเดินหายไปทางด้านหลังร้าน

"ก็องค์คิดว่าเด็กคนนั้นหน้าตาคุ้นๆ มั้ย"

ริติขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ ชินโชติขยายความ

"ฉันคิดว่าเด็กคนนั้นหน้าเหมือนมีน โดยเฉพาะดวงตา เหมือนกันมาก"

"มีน? ใครหรือครับ"

"มีน รสริน ภรรยาของธีรภัทร เพื่อนรุ่นน้องของฉัน"

ริติเข้าใจทันทีว่าชินโชติต้องการสื่ออะไร เขาหันขวับไปยังสาวน้อยหน้าคมที่เดินออกมาจากทางที่เพิ่งเข้าไป แวบหนึ่งตอนสบเข้ากับดวงตางามตัวเขาก็เย็นวาบ หยุดหายไปชั่วขณะหนึ่ง

"เหมือนมากใช่มั๊ย"

ชินโชติถามย่ำราวต้องการคำยืนยัน ฟากคนถูกถามกลืนน้ำลาย ยังตกอยู่ในอาการตื่นตะลึง

"เหมือนครับ เหมือนมาก เธอเหมือนคุณรสรินไม่มีผิด!"

ริติบอกอย่างเหลือเชื่อ แล้วชายทั้งสองคนก็หันไปทางหญิงสาวพร้อมกัน ขณะฝ่ายที่ถูกจ้องมองอย่างเปิดเผยวางหน้าเฉยเมยราวซาชินต่อสายตาบุรุษ

โดยไม่รู้เลยว่ากรมองคราวนี้แตกต่างจากทุกครั้ง เพราะมันไม่ใช่การมอง
อย่างลวนลาม ไม่ใช่การมองด้วยความใคร่ปรารถนา แต่เป็นการมองอย่าง
ต้องการคำตอบ

คำตอบของคำถามที่ว่า...เธอใช่คนเดียวกับเด็กหญิงออมพลอย บุตรสาว
คนเดียวของรสรินกับธีรภัทรที่หายตัวไปเมื่อสิบแปดปีก่อนหรือเปล่า

บทที่ 1

'Happily ever after'

จู่ๆ ออมพลอยก็นึกถึงคำพูดของเพื่อนคนหนึ่งหนังสือคนหนึ่งที่เคยบอกว่าชีวิตเธอมีจุดเริ่มต้นเหมือนอย่างประโยคในตอนจบของเทพนิยาย

เธอจำได้ว่าแอบพยักหน้าเห็นด้วยในใจ แถมยังฝันหวานด้วยว่านอกจากเทพนิยาย ยังอยากมีชีวิตอย่างในนิยายรักที่สนุกตื่นเต้น ได้พบพระเอกสุดเท่แสนโรแมนติกอย่างเจ้าหลวงรังสิมันต์* หรือปาลี-นาคิม** แต่เอาเข้าจริงเมื่อเจอสถานการณ์ที่เรียกได้ว่าอย่างกับนิยาย ออมพลอยกลับไม่พบความสนุกสักนิด ทั้งเธอยังรู้สึกหัวหม่นนับพันกับการโดนพายุที่มีชื่อว่าความลับสนกระหน่ำซ้ำ จะยินดีก็ยินดีได้โดยไม่สนิทใจนัก เนื่องจากถูกความวิตกกังวลเล่นงานอย่างหนักหน่วง ซึ่งเป็นความวิตกกังวลที่เกิดจากการรู้ว่าในนิยายเรื่องนี้เธอไม่ได้เป็นนางเอก แต่จะได้เป็นตัวละครใดก็ยังคงคาดเดาไม่ถูก

เสียงรถยนต์ผ่านรั้วบ้านเข้ามาบีบหัวใจคนในห้องรับแขกให้ตื่นแรงขึ้น

* พระเอกจากเรื่องดังดวงหฤทัย ประพันธ์โดยลักษณวดี

** พระเอกจากเรื่องเสราดาร์ล ประพันธ์โดยกิ่งฉัตร

หญิงสาวร่างเล็กบนโซฟาหรัสสีดำชะเง้อไปทางหน้าต่างบานใหญ่ทั้งที่อยู่ยาก
ถลาไปยังกระจกเพื่อดูภาพด้านนอกให้ชัดเจน แต่ติดตรงที่มีอีกคนอยู่ด้วย

ดวงตากลมโตแอบชำเลืองมองเจ้าของมาดนิ่งเฮี้ยบรูปร่างผอมสูงวัย
เจ็ดสิบเอ็ดปี อากาการนั่งไม่ติดแบบนี้ออมพลอยไม่เคยเห็นจากดวงฤดีหรือ
ผู้ที่ตนเรียกว่ายายมาก่อน เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่อีกเช่นกัน ปกติเจ้าตัวมักใส่
เสื้อผ้าโทนสีเข้ม ซึ่งเธอเคยคิดว่าเป็นเพราะคนใส่ต้องการให้บุคลิกดูน่าเกรงขาม
สมฐานะและสมกับที่เคยเป็นอาจารย์คณะอักษรศาสตร์ที่มีลูกศิษย์ลูกหาอยู่
ในตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่โตมากมาย แต่เธอเพิ่งรู้ว่าแท้จริงแล้วการ
แต่งตัวด้วยสีแบบนี้มาจากความโศกเศร้าต่างหาก และเวลานี้ความทุกข์ตรม
ก็ถูกขจัดไปหมดสิ้นแล้ว ผู้เป็นยายจึงได้สวมเสื้อลายดอกไม้เล็ก ๆ สีแดง
อมส้มสดใสเพื่อต้อนรับการกลับมาของคนคนหนึ่ง

คนที่เป็นหลานแท้ๆ มีเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกัน ไม่ใช่หลานที่ไม่ได้มี
ความสัมพันธ์ทางสายเลือดอย่างเธอ!

ไม่นานเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น คนในห้องรับแขกต่างรู้สึกได้ว่าคนเคาะ
ไม่ได้ต้องการขออนุญาต แต่เคาะเพื่อส่งสัญญาณให้รู้ว่าได้พาคนที่หายไป
นานถึงสิบแปดปีกลับบ้านแล้ว

จากนั้นประตูไม้แกะสลักจึงเปิดออก ชายหน้าคมเข้มรูปร่างสูงโปร่ง
อายุห้าสิบสามปีเดินนำเข้ามาก่อน ตามด้วยผู้หญิงไว้ผมชอยสั้นวัยใกล้เคียง
กันที่มีบุคลิกท่าทางแทบเหมือนกันกับดวงฤดี...และคนสุดท้ายคือหญิงสาว
รุ่นราวคราวเดียวกับออมพลอย

"สายธารครับแม่"

ธีรภัทรทลายความเงียบที่เกิดจากอาการตะลึงงัน เขาหันไปทางด้านหลัง
ส่งสัญญาณให้สายธารก้าวมาทางด้านหน้า แต่เจ้าตัวกลับนิ่งเฉยราวกับทำ
อะไรไม่ถูก

"สวัสดิ์คุณยายลิปลาทุ"

รถเรขบอบกทหลาน ร่างสูงเพรียวได้ส่วนสัดที่อยู่ในชุดเสื้อยืดแขนกุดกับกางเกงยีนรัดรูปทำตามคำสั่งเหมือนหุ่นยนต์

"สวัสดิ์คะคุณยาย" สายธารไหว้คนที่นั่งอยู่บนโซฟาตัวยาวแล้วมองเลยไปยังโซฟาอีกตัว สบเข้ากับดวงตาดวงนบเนียนกลมเกลี้ยงไร้เครื่องสำอาง เห็นผิวขาวสะอาดสะอาดอันก็ไม่แนใจเท่าไรว่าเป็นสีผิวปกติหรือซีดผิดปกติ จากนั้นป้าก็จับตัวเธอนั่งลงข้างยาย

สายธารหายใจไม่ทั่วท้องตอนมือเหยี่ยวยื่นสัมผัสใบหน้า นึกกลัวว่าหากดวงตุดีป้อน้ำตาแตกร้องไห้โฮโผล่เข้ากอดรัดจะทำอย่างไร โชคดีที่ไม่เป็นอย่างนั้น

"ปลาทุ...หนูสวยเหลือเกิน"

ดวงตุดีน้ำตาซึม เอยด้วยเสียงสั้นเครือขณะแตะดวงตาคมงามราวกำลังจับต้องอัญมณีล้ำค่า ล้าคอติบตันเมื่อรู้สึกเหมือนมองเห็นใบหน้าของรสริน ลูกสาวที่เสียชีวิตด้วยโรคร้ายเมื่อสามปีก่อน

"ตาเหมือนมีนไม่มีผิดเลยนะคะคุณแม่" รถเรขเช็ดน้ำตาตอนเอยชื่อน้องสาว ส้ารวจสายธารเติมตา "ถ้าเอาชุดยายมีนให้ใส่คงนึกว่าเป็นยายมีนคิดเหมือนกันมั๊ย"

ธีรภัทรพยักหน้า ความปีติตื่นตันล้นปรี่ทำให้คนพูดน้อยอย่างเขากลายเป็นยิ่งพูดไม่ออก ได้แต่เฝ้ามองดวงหน้าของลูกสาวที่คิดว่าจมน้ำตายไปตั้งแต่อายุเพียงสองขวบ

ผู้เป็นพ่อไม่เคยลืมภาพเหตุการณ์ร้าย ธีรภัทรจำได้แม่นยำว่าวันนั้นธนาคารที่เขาทำงานอยู่เป็นเจ้าของภักดานบุญใหญ่ที่วัดแห่งหนึ่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขาจึงพาภรรยากับลูกสาวไปร่วมงานด้วย และเพราะลูกสาวร้องไห้เยชณะพระทำพิธี ตนกับรสรินจึงให้พี่เลี้ยงพาลูกออกไปเดินเล่นแล้วเพียงครู่เดียวพี่เลี้ยงก็วิ่งหน้าตื่นฝ่าแขกหรือในพระอุโบสถ ตะโกนบอกข่าวร้ายว่าลูกสาวเขาตกน้ำ

'น้องออมอยากได้ดอกไม้ หนูแคว่วางน้องแล้วหันหลังไปเด็ด แค
แป็บเดียวเอง ฮือๆ'

พี่เลี้ยงคร่ำครวญถึงเหตุการณ์ตอนนางตัวเด็กน้อยลงแล้วหันหลังไป
กระโดดตึงกิ่งไม้สูงลงมา ทว่าไม่ทันแตะโดนดอกไม้ เสียงดังตุ้มก็ทำเจ้าตัว
หันขวับ ก่อนใจหายวาบหลังรู้ว่าลูกสาวนายจ้างตกน้ำ และเพราะว่ายน้ำไม่เป็น
จึงรีบวิ่งมาขอความช่วยเหลือ ขณะธีรภัทรกับบรสรินไม่มีแม่แต่เวลากล่าวโหษ
ถึงความสะเพร่าของพี่เลี้ยงลูกเพราะวุ่นอยู่กับการตามหาลูกทั้งวันทั้งคืน
กระทั่งจากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ในที่สุดเขาก็กับบรสรินจึงต้องยอมรับ
ทั้งที่ไม่อยากยอมรับว่าลูกอาจเสียชีวิตไปแล้วเหมือนอย่างที่เคยๆ บอก
ถึงแม้ว่าจะไม่พบศพก็ตาม

แต่แล้วท่ามกลางชีวิตที่สิ้นแล้งความหวัง ซินโชติ เพื่อนรุ่นพี่ที่เคารพ
ก็โทรมาเมื่อตอนต้นปี บอกเล่าถึงสิ่งที่ทำให้คนใจเย็นเช่นเขาเกิดอาการตื่นเต้น
ตื่นตระหนก ใจเต้นรัว มองเห็นแสงสว่างในความมืดที่บ

'พี่เจอดีเจ็รฟคนหนึ่งที่ยังใหม่ อายุราวๆ ยี่สิบ หน้าตาเหมือนมีนมาก
ชีน่าจะขึ้นมากุ๊กหน่อย'

หลังได้รับการติดต่อจากเพื่อนรุ่นพี่ที่รู้จักกันมาเกือบสามสิบปี ธีรภัทร
ก็รีบออกเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปเชียงใหม่ในวันรุ่งขึ้นโดยมีซินโชติอำนวยความสะดวก
ความสะดวกให้ทุกอย่าง และครั้งแรกที่ได้พบกับสาวเจ็รฟหน้าตาสะสวย
ก็เป็นครั้งแรกเช่นกันที่ธีรภัทรเข้าใจความหมายของคำว่า 'ช็อก' อย่างแท้จริง

ราวกับเห็นบรสรินอยู่ตรงหน้า ธีรภัทรเกือบร้องให้ออกมาแล้วถ้าเพื่อน
รุ่นพี่ไม่รู้ทัน รีบแตะแขนเป็นเชิงเตือนเสียก่อน และหลังจากรับประทาน
อาหารเสร็จ ซินโชติก็ชวนเขากลับและแนะนำว่ายังไม่ควรบอกเรื่องนี้กับใคร
โดยเฉพาะดวงฤดี

ธีรภัทรเห็นด้วย จากนั้นเขาจ้างนักสืบที่ไวใจได้สืบประวัติของสาวเจ็รฟ
จนได้ความว่าชื่อจริงของเธอคือสายธาร ชื่อเล่นคือปลาหู รวมถึงประวัติ

ความเป็นมาอื่นๆ ที่ทำให้รู้ว่าเจ้าตัวเป็นเด็กกำพร้า ลุกกับป่าที่เลี้ยงดูมาเสียชีวิตหมดแล้ว อีกทั้งบัตรประชาชนที่นำมาสมัครงานยังเป็นของปลอม!

ยิ่งประวัติของนางสาวสายธารคลุมเครือมากเท่าใด ธีรภัทรก็ยิ่งเกิดความมั่นใจมากขึ้นเท่านั้น ภายหลังเขานำเรื่องนี้ไปปรึกษากับจรูญ

'หยาดเข้าใจว่าเธอยังเสียใจเรื่องลูกกับยายมีจนถึงได้เชื่อเป็นตุเป็นตะแบบนี้'

จรูญบอกทางโทรศัพท์และยังจะแนะนำจิตแพทย์ให้ ครั้นพอน้องเขยเช่นเขายืนยันหนักแน่นและยืนยันกรานจนจรูญต้องยอมเดินทางไปเชียงใหม่ด้วยกัน เจ้าตัวก็เกิดอาการไม่ต่างกับเขาคือมองสายธารตาค้าง

'ไม่ต้องส่งต้องสืบแล้ว ตรวดดีเอ็นเอเลย'

'ผมก็อยากตรวจ แต่...'

'แต่กลัวผิดหวัง กลัวเด็กสายธารไม่ใช่ลูก'

ธีรภัทรจำได้ว่าตัวเองเงยไป

'ตรวดชะ ถึงผลออกมาผิดหวังก็ยิ่งดีกว่ามานั่งรอความหวังอย่างลมๆ แล้งๆ ไม่เชื่อกับความรู้สึกแบบนี้หรือไง'

เสียงจรูญสิ้นเครือ ขณะธีรภัทรเองอยากตอบเหลือเกินว่าเพราะตนยังจดจำรสชาติการรอคอยลูกสาวอย่างมีความหวังได้ว่าเจ็บปวดแค่ไหนจึงยังไม่กล้าตรวดดีเอ็นเอ เนื่องจากหากผลออกมาไม่ใช่ การเสียใจเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีกคงทำให้จิตใจเขาพังทลาย

อย่างไรก็ตาม ในที่สุดธีรภัทรก็ต้องเผชิญหน้ากับความจริง และเมื่อผลตรวจออกมา... เขาก็ร้องไห้กับภาพของรสริน

'รออีกนิดนะมีน ผมกำลังจะพาลูกของเรากลับบ้าน'

อีกคนที่ร้องไห้ไม่แพ้กันหลังรู้ข่าวคือดวงฤดี ธีรภัทรไม่เคยเห็นแม่ยายร้องไห้แบบนี้มาก่อน ผิดกับสายธารที่พอรู้ผลตรวจกลับนิ่งเฉย

พ่อมองลูกสาวที่นิ่งตัวเกร็งข้างยาย เห็นสีหน้าเคร่งเครียดก็เข้าใจว่า

ต้องให้เวลาสายธารปรับตัวอีกสักพัก ไม่ต่างกันกับเขา รวมถึงทุกคนในครอบครัว

"เล่าเรื่องของปลาทุให้ยายฟังหน่อยสิ"

ดวงฤดีลูบศีรษะคนข้างๆ ดุจตั้งเป็นเด็กหญิงตัวน้อย ฝ่ายคนถูกถามเอ่ยเสียงห้วนแข็งตามปกติ

"ฉัน..." สายธารหยุดคิดหนึ่ง มองจรเรขที่มองมาเหมือนเดือนความจำว่าเคยบอกให้ตนพูดจอย่างไร "หนูเคยเล่าให้พ่อกับป้าหยาดฟังแล้ว"

"ใช่ ยายเคยฟังแล้ว แต่อยากฟังจากปากปลาทุอีก"

เจ้าของนัยน์ตางดงามเหมือนแม่หนึ่งครู่หนึ่ง ไม่ใช่ด้วยความรำคาญใจ แต่เพราะนึกไม่ออกว่าจะเริ่มอย่างไร อีรภัทรจึงช่วย

"บอกคุณยายสิว่าปลาทุได้ชื่อสายธารมายังไง"

"ลุงกับป้าบอกว่าเก็บหนูได้จากแม่น้ำ หนูติดกอผักตบชวามา ลุงกับป้าเลยตั้งชื่อหนูว่าสายธาร"

"แล้วได้ชื่อปลาทุมายังไง อย่าบอกนะว่าเพราะชอบกินปลาทุ" จรเรขชวนพูดคุย

"ใช่" หญิงสาวตอบ เห็นพวกผู้ใหญ่ต่างมองตนเหมือนเป็นเด็กอายุสองขวบก็ชักอึดอัดจึงเปลี่ยนเรื่อง "ลุงกับป้าทำงานเก็บของแก่ชาย แก่ไม่รู้ข่าวเรื่องลูกคุณหาย"

"เรื่องหนู เรื่องลุงพ่อหาย" อีรภัทรแก้ให้

"นั่นแหละ พวกแกไม่รู้ เพราะบ้านเราจน ไม่มีทีวี มีแต่วิทยุเครื่องเก่าๆ ลุงชอบฟังเพลงของชาย เมืองสิงห์" ดวงตาสายธารหมองลงเมื่อคิดถึงความหลัง

"ลุงเคยบอกปลาทุมัยว่าไม่ใช่ลุงกับป้าแท้ๆ" ดวงฤดีถาม

"บอกตอนสักเจ็ดขวบมั้ง" สายธารนึกถึงตอนเช้าที่ลุงกับป้าหลังจากใครๆ บอกว่าหน้าเธอไม่เหมือนคนในครอบครัว

"พวกเขาบอกหรือเปล่าว່ว่าพ่อแม่ของปลาหูเป็นใคร" ผู้เป็นยายถามต่อ
สายธารยักไหล่ "ลูกกับป้าบอกไม่รู้ แต่หนูไม่แคร์ เพราะยังไงสำหรับหนู
ลูกกับป้าคือพ่อแม่"

ทุกคนในห้องรับแขกเงยบครู่หนึ่งก่อนรจเรขแทรกขึ้นมา เธอถาม
แทนแม่

"ปลาหูไปอยู่เชียงใหม่ได้ยังไง"

คนถูกถามสุดลมหายใจลึก

"พอลงตายตอนหนูอายุเก้าขวบ เราก็ลำบากมาก ป้าเลยพาหนู
ออกจากอยุธยาออกไปหากินหลายจังหวัด แต่ละที่อยู่ไม่นานหรอก" ผู้พูดหยุด
มองไปรอบๆ ไม่เห็นใครสงสัยสาเหตุจึงเอ่ยต่อ "พอหนูอายุสิบสาม ป้าก็
ตายไปอีกคน" สีหน้าสายธารเรียบเฉยไม่ได้แสดงความโศกเศร้า "ตอนนั้นหนู
ไม่มีเงินสักบาท โชคดีมีเพื่อนชวนทำงานด้วยกันเลยรอดตายมาได้ หนูก็...
เป็นเด็กเสิร์ฟมาเรื่อยๆ จนมาถึงเชียงใหม่เนี่ยแหละ ที่นั่นนักท่องเที่ยวเยอะ
ได้ทิปหลายบาท"

"แล้วปลาหูสมัครงานได้ยังไง ได้ยินว่าไม่มีบัตรประชาชนไม่ใช่หรือ"
ดวงฤดีขมวดคิ้ว ถามสิ่งที่เคยฟังจากลูกสาวและลูกเขย สายธารตอบ
ตรงไปตรงมาเพราะรู้ว่าจะไม่มีการเรียกตำรวจมาจับตน

"ไม่มี แต่ตอนหลังมีได้ยังไงอย่าถามเลย เดี่ยวคนที่ช่วยหนูจะช่วย"

รจเรขสะดุ้ง ขยับปากจะเตือนว่าอย่าพูดจาไม่เพราะกับยาย แต่ไม่ทัน
ทำอย่างนั้น สายธารก็มองไปทางอีกคนที่นั่งติดกับธีรภัทร เธอจ้องคนผม
ยาวตรงสีด่าสนิท iveauมม้าเสมอคิ้ว เห็นแววดาววูปไหวไม่กล้าสู้ตาก็มันใจ
ว่าที่เห็นผิวขาวซีดที่แก้มคงมาจากอาการหน้าซีด

"คนนี่ใคร ใช้คนที่พวกคุณบอกว่าเอามาเลี้ยงแทนหนูหรือเปล่า"

ออมพลอยหน้าเสีย และเหมือนทุกคนในห้องรับแขกจะเพิ่งรับรู้ได้ถึง
การมีตัวตนของเธอจึงหันมองเป็นตาเดียว ขณะที่ผู้เป็นพ่อขยับตัวมาจับมือเธอ

พูดด้วยเสียงอ่อนโยน

"ออม ออมพลอย ออมเพิ่งอายุยี่สิบเท่ากับปลาหู ตอนนี้นำกำลังจะขึ้นปีสอง คณะอักษรฯ" อีรภัทรเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยที่ดวงฤดีเคยทำงานเป็นอาจารย์คณะอักษรศาสตร์ "ส่วนเรื่องออมพลอยมาเป็นคนในครอบครัวได้ยังไง พ่อจะเล่ารายละเอียดให้ปลาหูฟังทีหลัง"

สายธารทำหน้าที่เหมือนบอกว่าจะเล่าหรือไม่เล่าก็ได้ จากนั้นละสายตาไปยังออมพลอยที่นั่งก้มหน้าทำท่าเหมือนถูกคนตัวใหญ่กว่ารังแกก่อนหันไปทางประตูห้องรับแขก

มีคนสองคนก้าวเข้ามา คนแรกเป็นชายรูปร่างสันทัด หน้าตาคมคาย บุคลิกท่าทางทันสมัย ส่วนอีกคนเป็นผู้หญิงรูปร่างสมส่วน ไว้ผมตัดยาว หน้าสวยหวานเหมือนคนภาคเหนือ เธออยู่ในชุดกระโปรงแขนงุดสีชมพู ยาวเท่าเข่า

"สายอีกแล้ววิน"

อีรภัทรมองนาฬิกาตั้งพื้น เอ่ยกับน้องชายผู้มียุ่่นน้อยกว่าเจ็ดปีแต่ท่าทางยังเหมือนวัยรุ่น ฝ่ายธาวิณยกไหล่ เขาจูงมือคนรักวัยสามสิบแปดปีเข้าไปสวีสวีตดวงฤดี

หลังจากดวงฤดีรับไหว้ โครดาก็บอกเสียงเบา

"พียงค์รอข้างนอกนะวิน"

"จะไปรอข้างนอกทำไม"

"มันเป็นเรื่องภายในครอบครัววิน" โครดามองผู้ใหญ่ในห้องด้วยความเกรงใจพลางเหลือบตาไปทางสายธารแล้วส่งยิ้มให้ เธอขยับตัวขณะคนรักกระชับมือแน่น

"ไม่เห็นเป็นไร อีกหน่อยยังไงเราก็ต้องเป็นคนในครอบครัวเดียวกันอยู่ดี" ธาวิณบอก ครั้นโครดาทำตาตุ้ เขาก็ยอมปล่อยให้เอ่ยเสียงทะเล้นแบบเด็ก ๆ "ตามใจที่รักจ้ะ"

พอใครดาบิดประตู่ ธาวิณก็ส่งยิ้มกว้างแบบที่ใครเห็นเป็นโกรธไม่ลง

"ขอโทษครับที่มาช้า ผมบึ่งสุดชีวิตมาจากหัวหินเลยนะครับ" ผู้พูดหมายถึงโรงแรมที่หัวหินซึ่งตนและคนรักพักค้างแรมตั้งแต่เมื่อวาน

"ตื่นสายมากกว่า คนไม่ต้องทำงานทำการนี้จริงจัง อยากไปไหนก็ไป ตื่นก็โหมงกี้ยามก็ได้"

รถเรขเห็นอย่างรู้ทัน แต่ธาวิณไม่โกรธเคือง เขายังยิ้มกว้าง หันไปทางหลานสาวแท่ง ที่มองตนด้วยสายตาแปลกๆ จากนั้นเขาก็แทรกตัวเร็วผ่านรถเรข ดิ่งสายธารที่ไม่ทันตั้งตัวขึ้นมากอดเต็มแรง

สายธารผลึกธาวิณออกด้วยความตกใจ ธีรภัทรยื่นขึ้นกำลังจะตำหนิน้อง แต่ธาวิณกลับแทรกขึ้นก่อน

"น่าน้อยใจจัง ที่ตอนเด็กๆ ไม่เห็นผลึกอออย่างนี้ มีแต่ร้องขอให้อุ้มซี้คอ"

ปากบอกน้อยใจ แต่ความจริงคนพูดไม่ได้น้อยใจสักนิด ธาวิณมองหลานสาวที่ออกอาการตระหนกเต็มตา แวดตาเขามีความภาคภูมิใจ

"สวยอย่างที่อาวิณคิดไว้ไม่ผิด แถมยังเปรี้ยวเสียด้วย" ธาวิณมองสีผมหอมแดงของทรงผมบ๊อบสั้นเท่าคาง "หน้าเหมือนพีมีนเป๊ะ แต่ตัวสูงผิวเหมือนพ่อ อ้อ อาวิณไม่ได้ว่าปลาทุต่านะ อย่างนี้เขาเรียกสีแทน ฝรั่งเศสเห็นต้องว้าว" ผู้พูดจ้องสำรวจจนสายธารวางหน้าไม่ถูก "จับแต่งหน้าแต่งตัวหุรเข้าหน่อย รับรองเป็นนางเอกละครได้สบาย ว่าไง สนใจมั้ยเรา อยากเป็นดารารหรือเปล่า"

"ธาวิณ"

การเรียกชื่อจริงคือการส่งสัญญาณเตือนอย่างหนึ่งจากพี่ชาย ธาวิณจึงจำต้องก้าวออกมานั่งไขว่ห้างบนที่เท้าแขนของโซฟาตัวที่ออมพลอยนั่งอยู่

"แล้วไงต่อครับ วันนี้เราจะไปเลี้ยงต้อนรับหลานสาวคนสวยที่ไหนดี"

"คิดแต่เรื่องแบบนี้" รถเรขส่ายหน้า

"ให้วันๆ คิดแต่เรื่องตัวเลขอย่างพีธี หรือแผนการตลาดอย่างพีหยาด"

ก็ไม่ไหวล่ะครับ" ธาวิณหมายถึงตำแหน่งงานเป็นที่ปรึกษาให้ธนาคารพาณิชย์
แห่งหนึ่งของพี่ชาย กับตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการตลาดผลิตภัณฑ์สำหรับเด็ก
ของรจเรช "ว่าไงครับ จะไปกินที่ไหน"

"ยังไม่ไปไหนหรอกธาวิณ แม่อยากพาหลานไปเที่ยวบ้านก่อน" ดวงฤดี
แทนตัวเองเหมือนอย่างที่ใช้กับธีรภัทร

ฝ่ายธาวิณไม่ซ้กชวนอีก เขาสะกิดออมพลอย

"นั่งเฉยทำไม ลูกพาพี่สาวไปเที่ยวบ้านยายสิ"

ออมพลอยอีกอึกในตอนแรก ครั้นอาคะยันคะยออีกจึงจำใจจะลุก ทว่า
ดวงฤดีแทรกเสียงเรียบเสียก่อน

"ที่ว่าอยากพาหลานเที่ยวบ้าน แม่หมายถึงหลานแท้ๆ"

บางอย่างจุกขึ้นมาในลำคอ ออมพลอยไม่กล้าขยับตัวแม้แต่น้อย
ธีรภัทรไม่พอใจ ขยับปากจะช่วยลูกสาว แต่รจเรชซึ่งตาห้ามเพราะไม่ยอม
ให้เรื่องเล็กกลายเป็นเรื่องใหญ่ โดยทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นนอกจากมองเห็น
สายธารยังมองออกว่าท่ามกลางความสงบของครอบครัวที่ดูเฟื่องฟู เหมือน
สมบูรณแบบ ที่แท้มีพิษปะทุอยู่ใต้พรม และถ้าหากมีใครพัดกระพือสักคน
ไฟคงจะลุกติดพรม ร้อนไปตามๆ กัน

กระทั่งสายธารตามดวงฤดีและรจเรชออกไป ธาวิณจึงเปิดเผยความ
ไม่พอใจ

"เชือดเฉือนชะมัด อย่างนี้พี่จะทำไง ชีนปล้อยให้เป็นแบบนี้ออมพลอย
กลายเป็นออมพั่งแน่"

"มันต้องใช้เวลา" ธีรภัทรลูบศีรษะลูกสาวที่ยังก้มหน้าเสียใจต่อคำพูด
ของดวงฤดี "ออมให้เวลาคุณยายปรับตัวหน่อยนะ"

"พี่ีพุดอย่างนี้ทั้งปี ตั้งแต่เอาออมมาเลี้ยงก็สิบห้าปีแล้ว ไม่เห็นคุณแม่
ปรับตัวได้สักที" ธาวิณลุกขึ้น เอ่ยเหมือนออมพลอยไม่ได้อยู่ในห้อง "ยิ่งพอ
หลานแท้ๆ กลับมา ไม่ต้องคิดหวังเลยว่าคุณแม่จะปรับตัว บอกรตรงๆ

ถ้าผมเป็นออม ผมขอพี่ไปอยู่ข้างนอกแล้ว ไม่มัวอยู่ในครอบครัวที่มองเรา
เป็นคนอื่นหรอก"

"ธาวิณ!" เสียงนั้นทำธาวิณชะงัก ธีรภัทรส่งเสียงเข้มเหมือนสีหน้า "ไม่มี
คนอื่นในบ้านนี้ทั้งนั้น"

อีต้อตฮี้ตฮี้ตกันอยู่ครู่หนึ่ง ออมพลอยจึงเอ่ยขึ้นมาเพราะไม่อยากจะให้
สถานการณ์แย่ลงด้วยสาเหตุจากตน

"ธาวิณไม่ได้ตั้งใจพูดแบบนี้หรอกค่ะพ่อ ส่วนเรื่องคุณยาย ออมเข้าใจ
ยิ่งในเวลานี้ด้วยแล้ว..." ออมพลอยพยายามบังคับน้ำตาไม่ให้ร่วงพรู "พ่อ
ไม่ต้องคิดมากนะคะ ออมรอคุณยายไหวค่ะ"

หญิงสาวเอ่ยประโยคสุดท้ายด้วยเสียงแผ่วเบา ธีรภัทรถอนใจยาว
บอกบางสิ่งที่แม้แต่ตัวเองยังไม่มั่นใจ

"สักวันคุณยายจะยอมรับออม"

ธีรภัทรตั้งตัวลูกสาวมากอดปอบโดยมีธาวิณสิ้นศีรษะอยู่ข้างๆ อย่าง
ไม่เชื่อว่า 'สักวัน' จะมีจริง

หลังจากธีรภัทรออกไปคุยโทรศัพท์เรื่องงาน และธาวิณไปส่งโครตาทิ
ร้านขายดอกไม้ที่เธอเป็นเจ้าของ ก็เหลือออมพลอยอยู่ในห้องรับแขกตาม
ลำพัง

ร่างเล็กผอมบางในชุดกระโปรงแขนกุดสีอ่อนยาวกรอมเท้ายืนอยู่
ตรงหน้าต่าง ดวงตากลมสีน้ำตาลเข้มหม่นหมอง แกวตาะปะปนด้วยความ
วิตกหวาดหวั่น ส่วนความยินดีนั้นหล่นร่วงไปตั้งแต่สบดวงตากระดังของ
สายธาร และสูญหายหมดสิ้นหลังได้ยินคำพูดของผู้เป็นยาย

'หลานแท้ๆ'

นี่เป็นคำที่ทิ่มแทงใจมากกว่าลิบปี ออมพลอยรู้เหมือนอย่างที่คนอื่นรู้
มาตลอดว่าตนไม่ใช่หลานแท้ๆ ของดวงฤดี และไม่ใช่มูลกแท้ๆ ของธีรภัทร

กับรสริน เธอเป็นเด็กกำพร้า ถูกผู้ให้กำเนิดทอดทิ้งตั้งแต่แบเบาะ เธอจำได้อย่างเลื่อนราวว่าตอนเล็กๆ เคยอยู่บ้านอีกหลัง บ้านหลังนี้มีเพื่อนเยอะแยะ จนกระทั่งวันหนึ่งตอนอายุห้าขวบก็มีผู้ชายกับผู้หญิงหน้าตาหล่อสวยท่าทางใจดีคู่หนึ่งพาเธอมาอยู่บ้านหลังนี้

ถึงไม่ใช่ลูกที่แท้จริง แต่พวกเขา也给เธอเรียกว่า 'พ่อ' กับ 'แม่' และเลี้ยงดูอย่างดีจนออมพลอยคิดเหมือนกับที่เพื่อนบอกว่าชีวิตตนไม่ต่างจากในนิทาน ที่แม่ในตอนต้นจะพบเรื่องราวหนักหนาสาหัส แต่สุดท้ายก็ได้รับพรวิเศษ พลิกเปลี่ยนจากเด็กหญิงกำพร้าที่อาศัยอยู่ในกระท่อมน้อยกลายเป็นเจ้าหญิงในปราสาทหลังใหญ่ และพบกับความสุขชั่วนิรันดร์

ทว่าในความเป็นจริงความสุขชั่วนิรันดร์ไม่มีจริง เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา ถึงแม้มีชีวิตที่สมบูรณ์พร้อมอย่างไร ก็ยังมีอยู่สองเรื่องที่สร้างความทุกข์ใจแก่ออมพลอยเสมอ

เรื่องแรกคือเรื่องที่ยายไม่เคยยอมรับเธอ ไม่เคยเลยแม้แต่หน่อย

เรื่องที่สองคือเรื่องที่พ่อกับแม่ไม่เคยมองว่าเธอเป็นเธอ

ออมพลอยเริ่มจับเรื่องที่สองได้ตอนอยู่ชั้นมัธยมต้น ตอนนั้นพ่อกับแม่พาเธอไปเที่ยวเกาะสมุย แล้วเธอชุ่มซำมตกระหน้าของโรงแรม ถึงแม้สระน้ำจะไม่ลึก แต่พ่อและแม่กลับตื่นตระหนก หวิดร้องหวาดผวาราวกับความลึกของสระน้ำเหมือนดังความลึกของทะเล

และต่อๆ มา เธอจับได้จากคำพูดของแม่

'เพราะตอนท้องแม่ชอบกินมะขี้แมลง ออมถึงได้ชอบกินมะขี้แมลง'

'ตอนรู้ว่าได้ลูกผู้หญิง แม่ก็คิดไว้แล้วว่าต้องให้ออมเรียนโรงเรียนนี้ เพราะคุณยาย ป้าหยาด แล้วก็แม่จบจากที่นี่ทุกคน อ้อ แล้วอมต้องเข้าชมรมห้องสมุดด้วยนะ พวกเราจะได้เหมือนกัน'

เพราะความอยากเหมือน อยากเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับคนในครอบครัว ออมพลอยจึงเป็น จึงทำตามอย่างที่ลูกสาวของธีรภัทรและรสริน

ควรจะเป็น เธอไม่ยอมเป็นจุดสีตำบนผ้าสีขาว ถึงแม้การกระทำดังกล่าว จะก่อให้เกิดความอึดอัด แต่มันก็ปลอดภัยสำหรับเด็กกำพร้าไม่มีทางไป เช่นเธอ

อย่างไรก็ตามความปลอดภัยก็มีจุดจบ เมื่อวันหนึ่งพ่อบอกเธอว่า พบตัวลูกสาวที่แท้จริงแล้ว

ตอนรู้ข่าวออมพลอยกระโดดร้องไห้ เธอดีใจกับพ่อ ยาย ป้าหยาด และอาวินเหลือเกิน กระทั่งแอบเล่าข่าวดีให้ลินลาฟัง เพื่อนสนิทที่รู้จักกัน ตั้งแต่ชั้นมัธยมปลายคนนี้ก็กลับมาสนใจอย่าง เธอบอกว่าออมพลอยกำลังจะ พบปัญหาใหญ่ ให้เตรียมตัวเตรียมใจโดนเขี่ยออกจากครอบครัว

จากดีใจจึงกลายเป็นความกังวล ที่แรกออมพลอยยังปลอบตัวเองว่า ไม่มีทางถูกทอดทิ้ง อีกทั้งผู้หญิงที่ชื่อสายธารคงมีนิสัยน่ารักเหมือนพ่อกับแม่ กระทั่งพบหน้า เห็นท่าทางกระด้างเย็นชา เธอก็รู้ว่าคาดการณ์ผิดไปมาก อย่างไรก็ตามแววตาของสายธารไม่ได้ทำให้เธอหวาดวิตกไปกว่าแววตาของ ทุกคนในครอบครัว ซึ่งล้วนเป็นแววตาที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน มันเป็นแววตา ของคนที่มีความสุข...สุขสมหวังกับคำอธิษฐานและปาฏิหาริย์ที่มีอยู่จริง หญิงสาวหันกลับมาทางโซฟา กวาดมองปราสาทตาละห้อย รู้สึกเจ็บหน่วง ตรงหัวใจหลังจากเกิดคำถามว่าเมื่อออมพลอยตัวจริงกลับมาแล้ว จากนั้นเธอ จะกลายเป็นใคร

ใบหน้าคมสวยแฉงนมองบ้านเดี่ยวลักษณะเรียบหรูที่แตกต่างจากบ้าน หลังแรกซึ่งเป็นแบบโมเดิร์น โดยบ้านทั้งสองหลังมีความสูงสองชั้นเท่ากัน แต่บ้านหลังนี้ขนาดเล็กกว่า สภาพก็เก่ากว่าเล็กน้อย ทว่าพื้นที่รอบๆ กลับ กว้างขวางกว่าพอสมควรและร่มรื่นมากกว่าด้วย

สายธารมองพวงซ้อของดอกเล็บมือนางริมรั้ว ในตอนแรกเธอคิดว่า ต้องนั่งรถอีกไกลเพื่อไปบ้านดวงฤดี แต่ความจริงกลับไม่ต้องนั่งรถ ระยะทาง

ของบ้านทั้งสองหลังสามารถเดินถึงกันได้โดยไม่เหน็ดเหนื่อยเพราะอยู่ในซอยเดียวกัน ห่างเพียงบ้านสามหลังคั่นกลาง

ก้าวเข้าไปในบ้านนั้นก็ทิ้งในความเป็นระเบียบสะอาดสะอ้าน หญิงสาวไม่เห็นฝุ่นละอองตามพื้นหรือเฟอร์นิเจอร์แม้แต่หย่อม เธอนึกเปรียบเทียบกับห้องพักขนาดเท่ารูกูหนูที่ตนกับเพื่อนสาวเสิร์ฟเช่าอยู่ด้วยกันซึ่งมักรกเลอะเทอะด้วยที่ชชู่ใช้แล้ว ก่องโฟม และขยะมากมายของรูมเมตจอมสกปรก แต่อย่างไรก็ตามเรื่องดังกล่าวล้นกลายเป็นเรื่องจ๊ับจ๊อยเมื่อเทียบกับเรื่องที่เพื่อนร่วมงานมักพาผู้ชายมานอนค้างในห้อง

สายธาร์ยังคงมองไปรอบๆ ความจริงหญิงสาวไม่อยากเชื่อสายตาเหมือนกันว่าวันหนึ่งจะมีโอกาสอยู่ในบ้านแบบเดียวกับพวกผู้ต้อย่างที่เคยเห็นในละครโทรทัศน์ และยิ่งจะได้เป็นนางเอกอีกด้วย

หวานนึกถึงตอนพบธีรภัทรและชินโชติ ตอนแรกสายธาร์คิดว่าทั้งคู่เป็นพวกเหล่าหัวงู ชอบเลี้ยงดูเด็กสาวเหมือนอย่างที่เคยเจอเสียอีก ทว่าเมื่อพวกเขาไปที่ร้านบ่อยขึ้น ปฏิบัติต่อเธออย่างสุภาพกว่าปกติก็เริ่มเอะใจ เกิดกังวลว่าจะถูกจับในเรื่องผิดกฎหมายที่ทำไว้ จึงเริ่มคิดหาทางหลบหนีไปอยู่ที่อื่น ทว่าไม่ทันชนย้ายข้าวของ ธีรภัทรกลับยื่นข้อเสนอที่ทำให้ตกตะลึงคือการให้เธอตรวจดีเอ็นเอว่าตรงกับเขาหรือไม่

แรกทีเดียวเธอคิดว่าเป็นแค่เรื่องอ้ำ ไม่ก็เป็นมุกใหม่ของหนุ่มใหญ่ที่ต้องการหลอกล่อตนไปเป็นเมียเก็บ แต่ครั้งต่อมาธีรภัทรยังคงถือแบบเดิมๆ แถมยังพาผู้หญิงหน้าตาเรียบๆ ทำทางคล่องแคล่วอีกคนมาด้วย ซึ่งเธอเคยคิดว่าเป็นภรรยาของธีรภัทร

'พวกเรามีข้อเสนอให้ ถ้าหนูยอมตรวจดีเอ็นเอ นอกจากไม่เสียเงินสักบาท พวกเรายังจะให้ค่าเสียหายกับหนูด้วย'

สายธาร์นึกถึงตอนรถเขเปิดฉากเจรจาข้อตกลง ตอนนั้นเธอทำเป็นล้งเลเล่นตัวอยู่ครู่หนึ่ง

'เท่าไหร่'

'หนูต้องการเท่าไหร่' ธีรภัทรพูดบ้าง สายธารไม่ทันตอบ รจเรขก็พูดก่อน
'หนึ่งแสน'

สายธารตาโตก่อนทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เอ่ยต่อรองจำนวนตัวเลขเล่นๆ
พลางคิดว่าได้ก็เอา ไม่ได้ก็เอาแค่แสนหนึ่งก็ได้

'สามแสน'

'ตกลง' ธีรภัทรตกลงง่ายดาย

'งั้นก็ตกลงเหมือนกัน แต่บอกไว้ก่อน ไม่ว่าผลตรวจเป็นยังไง พวกคุณ
ต้องจ่ายสามแสน กินอยู่ฟรีทุกอย่าง แล้วพรุ่งนี้ต้องจ่ายมัดจำครึ่งหนึ่งก่อน
ไม่งั้นอย่าหวังว่าจะได้แม้แต่เส้นผมฉัน'

ทำขู่ไปอย่างนั้นเอง เพราะแท้จริงก่อนหน้านี้สายธารเคยพูดออกเสียง
ชื่อและนามสกุลของธีรภัทรบนเว็บไซต์กูเกิลเพื่อค้นหาประวัติเขาจนเห็น
ข่าวเก่าๆ เรื่องลูกสาว รวมถึงข่าวตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่โตน่าเชื่อถือ
ซึ่งยืนยันว่าเขาไม่ใช่มีฉฉาซีพออย่างแน่นอน อีกทั้งรายละเอียดที่บอกว่าลูก
ของเขาหายไปกับสายน้ำก็ทำให้สายธารอยากพิสูจน์ตัวตนเช่นกัน

จากนั้นสายธารเดินทางมากรุงเทพฯ โดยมีรจเรขกับธีรภัทรพาเธอยัง
ยังโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง และเมื่อผลตรวจออกมา สายธารก็ลืมเรื่องเงิน
ค่าจ้างที่เหลือไปเลย

ร่างสูงเพรียวก้าวตามดวงฤดีและรจเรขมาถึงชั้นสองของบ้าน ก่อนรจเรข
จะทำท่าแปลกๆ คลำตามเสื้อเชิ้ตและกระเป๋ากางเกงชายาว

"แน่จริง ลืมโทรศัพท์มือถือไว้ที่บ้านธ"

รจเรขบนตัวเอง เธอขอตัวเองไปชั้นล่างเพื่อใช้โทรศัพท์บ้านโทรถึงหทัย
แม่บ้านที่ทำงานให้กับครอบครัวธีรภัทรและครอบครัวตนเพื่อให้นำโทรศัพท์
มือถือมาให้ ขณะดวงฤดีเปิดประตูห้องห้องหนึ่งที่อยู่ข้างห้องนอนตนเอง
ห้องนั้นเป็นห้องนอนเหมือนกับห้องที่มักจะเห็นในนิตยสาร ไม่ตกแต่ง

หวานจนเลียนและไม่ดูโบราณเหมือนเฟอร์นิเจอร์อื่นภายในบ้าน ในนั้นมีเตียงนอนขนาดหกฟุตตั้งอยู่มุมหนึ่ง ส่วนอีกมุมเป็นโต๊ะเขียนหนังสือ และมีชั้นหนังสือเล็กๆ ด้วย

เห็นสีหน้าสายธาร ดวงตาก็พอใจ ลุงหลานเข้ามาในห้อง นั่งลงบนเตียงที่มีอัลบั้มรูปวางอยู่

"ห้องนี้เคยเป็นห้องนอนของปลาหู เมื่อก่อนเวลาถึงงานยุ่งกลับบ้านดึก มีนะพาหนูมาค้างที่นี่" เจ้าของบ้านแสดงความเอ็นดูรักใคร่ด้วยการทัดผมบีบสันของหลานเข้ากับใบหู "ยายจ้างให้เขามาออกแบบใหม่ ปลาหูชอบมั๊ย"

สายธารพยักหน้า ขยับตัวออกห่างดวงตียเล็กน้อยเพราะยังไม่คุ้นชินกับการถูกสัมผัส

"ธีทำห้องไว้ให้ปลาหูเหมือนกัน เราคุยกันว่าจะให้ปลาหูพักทั้งสองบ้าน" พุดจบแค่นั้น รจเรขที่เพิ่งโทรศัพท์เสร็จก็เดินผ่านประตูห้องนอนเข้ามา เธอถือหนังสือมาด้วยเล่มหนึ่งแล้วยื่นให้สายธาร

"รู้มั๊ยใครเขียน" รจเรขถามยิ้มๆ

"ไม่รู้" สายธารตอบตามตรง พลิกหนังสือนิทานแป็บเดียวก็วางลงอย่างไม่สนใจ รจเรขสบตาดวงตียแล้วบอก

"พ่อเราไง"

คิ้วเหนือดวงตาคมสวยเลิกขึ้น ฝ่ายป้าเอ่ยต่อ

"ธีไม่ได้ทำงานเป็นที่ปรึกษาธนาคารอย่างเดียว ยังเป็นนักเขียนด้วยแต่นานๆ ถึงออกหนังสือสักเล่ม เป็นหนังสือเด็กทั้งนั้น ปลาหูเปิดดูสิ"

"ยังไม่อ่านตอนนี้" สายธารปฏิเสธ ครั้นรจเรขจะยื่นคະຍอ เธอกลับหยิบอัลบั้มภาพข้างตัวขึ้นมา พลิกเปิดดูก็เห็นภาพเด็กชายหน้าตาดีกับเด็กหญิงอีกสองคน

"ธี ป้าหยาด แล้วก็...มีน แม่ของหนู" ดวงตียบอก สายธารจ้องหน้าเด็กหญิงถักผมสองเปียหน้าตาสวยที่ซ่อนจักรยานธีร์ภัทร "ตอนเด็กๆ ชอบ

วิ่งเล่นกันสามคนนั่นแหละ อ้อ มีวินอีกคน จนวนินเอาแต่ดูการ์ตูนและหยาด
เข้าชมรมกีฬา เลยเหลือแครีกับมิน"

"สองคนนี่เขาเป็นพวกนอน" รจเรขแทรก

"นอน?" สายธารเงยหน้า ดวงฤดีอธิบาย

"หมายถึงนอนหนังสือ...ตอนนั้นย้ายกับปูของปลาทุ้มยุ่งกับงาน แล้ว
นึกว่าสองคนสนิทกันแบบพี่น้องเลยไม่ทันสังเกตหรือว่าทั้งคู่ไปชอบพอกัน
ตอนไหน มารู้อีกที่ตอนรีไทร์เรียนจบโทจากเมืองนอก เขาให้ปูมาทาบตาม
มินกับยาย"

ผู้ใหญ่ทั้งสองคนยิ้มให้กับความทรงจำ ขณะสายธารไม่รู้สึกละไร
เธอพลิกเปิดดูภาพไปเรื่อยๆ ผ่านภาพตอนรสรินเรียนมัธยม รับประทาน
งานแต่งงาน และคลอดลูก

หญิงสาวมองเด็กหญิงหน้าตาน่าเอ็นดูวัยขวบเศษบนชิงช้า พยายาม
นึกทวนว่าจำเหตุการณ์ดังกล่าวได้บ้างหรือไม่ ก็พบแต่ความว่างเปล่า เธอ
เปิดอีกหน้า พบรูปงานปาร์ตี้เล็กๆ ซึ่งจัดที่ชั้นล่างของบ้านหลังนี้ เธอมอง
ไปหน้าทุกคนที่ล้วนแจ่มใส ส่วนตัวเธอนั้นกำลังกินขนมเค้กอย่างเอร็ดอร่อย

"งานวันเกิดของออมตอนอายุสองขวบ"

เมื่อหลานสาวหยุดให้ความสนใจกับภาพ รจเรขก็บอกขณะมองป้าย
'Happy Birthday to Aomploy' ที่แขวนอยู่บนผนัง สายธารเงยหน้าจาก
อัลบั้มรูป แหงนมองป้ายที่ยืนอยู่

"เมื่อก่อนออมพลอยคือชื่อของหนู?"

ไม่มีใครรู้ว่าขณะพูดสายธารรู้สึกอย่างไรเพราะสีหน้าแววตาของเธอ
เรียบเฉย รจเรขเองเสียอีกที่หน้าเฉือน ดวงฤดีพูดหลังจากซึ่งตาดูใส่ลูกสาว
คนโต

"ใช่ เมื่อก่อนปลาทุ้มชื่อออมพลอย เป็นชื่อที่ยายตั้งให้เอง เพราะว่า
พ่อหนูทำงานธนาคาร ตอนแรกจะตั้งว่าออมสินหรือกะนะ แต่คนใช้กันเยอะแล้ว"

ผู้พูดเอื้อมมือปิดอัลบั้มภาพ เย้ยเสียงดังขึ้นด้วยความไม่พอใจต่อเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต "ยายไม่เคยเห็นด้วยที่พ่อกับแม่หนูเอาชื่อออมพลอยไปตั้งให้เด็กนั้น และไม่เคยเห็นด้วยเรื่องรับเด็กไม่รู้หัวนอนปลายเท้าคนนั้นมาเลี้ยงเป็นลูก เป็นหลานยาย เด็กคนนั้นมันหน้าชื่อตาใส ชอบทำท่าทางน่าสงสารเหมือนลูกครึ่งแก็ แต่จริงๆ แล้วมันร้ายกาจ ขโมยได้แม้กระทั่งตัวตนของหลานชื่อของหลาน!"

"คุณแม่!"

รจเรขปรามแม่ไม่ให้เห็นความจงเกลียดจงชังออมพลอยมากกว่านี้ แต่ดวงฤดีเข้าใจผิดคิดว่าถูกตำหนิ

"ทำไมยายหยาด แกอายุที่จะให้ปลาทุรู้ความจริงหรือใจว่าแกก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำร้ายปลาทุ"

สายธารเล็กคิ้ว ความจริงเธอไม่ชอบสถานการณ์ที่ดำเนินอยู่เท่าใดนัก แต่มันก็น่าสนใจไม่น้อย เธอต้องการรู้ต้นลึกหนางเกี่ยวกับความเป็นมาของตนเอง และดูเหมือนตอนนี้ดวงฤดีจะเก็บอารมณ์ไม่อยู่สักเท่าไร

"เพราะแกเป็นคนแนะนำน้องให้รับลูกบุญธรรมมาเลี้ยง เรื่องถึงได้เป็นแบบนี้ ถ้าตอนนั้นแกไม่พูดกับมีนกับธี วันนี้ทุกอย่างก็ลงตัว ไม่มีใครเป็นส่วนเกิน รกหูรกตา"

รจเรขอ้าปากจะแย้งว่าออมพลอยไม่ใช่ส่วนเกิน แต่ไม่ทันพูดก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือของตนดังขึ้นมาเสียก่อน รจเรขจึงไม่พูดอะไรอีก หันหลังเดินลงไปชั้นล่างเพื่อหยิบโทรศัพท์ที่มีคนนำมาคืนให้แล้ว

ดวงฤดียังคงปากคอสนั่นด้วยความโกรธ กระทั่งรู้ว่าถูกมองอยู่ก็สงบสติอารมณ์ จับมือหลานสาวแน่น

"หลานยายมีปลาทุคนเดียวเท่านั้น แล้วอีกหนอยายจะตั้งชื่อใหม่ให้ปลาทุ เอาให้ไม่เหมือนใครแล้วยังเพราะที่สุด"

คนที่ไม่ได้เห็นความสำคัญของการมีชื่อใหม่พยักหน้าเออออตามน้ำ

ฝ่ายยายมองด้วยความชื่นใจที่หลานสาวเป็นคนว่านอนสอนง่ายพลางบอกถึงแผนการที่วางไว้

"นอกจากซื้อใหม่ ยายอยากให้ปลาหุมีชีวิตใหม่ด้วย"

คิ้วสายธารขมวด เธอทำหน้าที่ไม่เข้าใจ

"ยังไง"

"อย่างแรกต้องเริ่มจากพูดจาให้ไพเราะก่อน เสียงต้องนุ่มนวล เวลาพูดกับผู้ใหญ่ต้องมีคำลงท้ายคะคะ"

หญิงสาวนั่งอึ้ง เกิดอาการเกร็งด้วยไม่อยากจะยอมรับการเปลี่ยนแปลงดวงฤดีเห็นปฏิกิริยาดังกล่าวก็ไม่ดูว่า ยังคงเอื่อยอย่างอ่อนโยน

"ยายไม่เร่งปลาหุหรือ ค่อยเป็นค่อยไปก็ได้ แต่มีอีกสองเรื่องที่ยังยายคงต้องเร่ง"

"อะไร...คะ"

ดวงฤดียิ้ม พอใจที่สายธารเรียนรู้เร็ว แม้ยังทำได้ไม่ดีนักก็ตาม

"ยายกับพ่ออยากให้ปลาหุเรียนหนังสือ...ยายรู้มาว่าปลาหุไม่ได้เรียน" ดวงฤดีมองหนังสือนิทานที่ธีรภัทรเป็นผู้แต่ง รู้ว่าเมื่อครูที่สายธารปฏิเสธไม่ยอมอ่านเพราะอ่านไม่ออกต่างหาก แต่ก็ไม่เอื่อยสาเหตุออกมาเพื่อขำปมต้อย ผู้เป็นยายมองใบหน้าคมแดงก่ำด้วยความอับอาย "ยายมีลูกศิษย์สนิทอยู่คน คนนี้เขาเป็นเพื่อนรุ่นน้องของแม่ปลาหุ มีลูกชายเป็นติวเตอร์ตั้งเขี้ยวล่ะ ชื่อว่านิรันดร์ ยายไว้ใจครอบครัวนี้เลยจะให้เขามาสอนหนังสือหนู แล้วพ่อปลาหุพร้อมค่อยไปเรียน กคน."

ฝ่ายยายอธิบายถึงแผนการในอนาคต พร้อมบอกสาเหตุที่ไม่ได้เป็นผู้สอนหนังสือแก่หลานสาวเองเพราะติดปัญหาเรื่องเวลา เนื่องจากต้องประชุมกับสมาคมที่ตนเป็นกรรมการ อีกทั้งยังต้องการให้หลานรู้จักคนอื่นบ้าง สายธารฟังอย่างสนใจ เพราะใฝ่ฝันมานานว่าอยากเรียนหนังสือ กระทั่งดวงฤดีบอกเล่าเรื่องเรียนจบ หญิงสาวก็ถามถึงอีกเรื่องที่ต้องฤดีจำเป็นต้อง

เร่ร่อน

"เรื่องนี้อาจฝืนใจปลาหูกบ้าง แต่ยังไงก็ต้องทำ" ผู้พูดหยุดคิดหนึ่ง "ความจริงไม่เห็นด้วยกับยาย แต่ยายคิดว่าเราคงห้ามความสงสัยของคนไม่ได้ เพราะฉะนั้นยายจึงจำเป็นต้องจ้างคนมาเป็นพ่อแม่ปลอมๆ ของปลาหูก"

สายธารจับต้นชนปลายไม่ถูกในตอนแรก แต่เพียงครู่เดียวก็เข้าใจสิ่งที่ดวงฤดีต้องการสื่อ

"คุณกลัวคนถามถึงอดีตของหนูเลยจะสร้างอดีตปลอมๆ ขึ้นมาเพื่อหลอกคนอื่นว่าหนูถูกเลี้ยงมาโดยพ่อแม่ที่คุณหามาให้?"

ดวงฤดีพยักหน้า

"ทำไม"

"เพื่ออนาคตของปลาหูก ให้คนคิดว่าปลาหูกเป็นลูกชาวไร่ห่างไกล ความเจริญย่อมดีกว่าเป็นลูกเลี้ยงของลุงกับป้าเก็บของเก่าขาย...อีกอย่างในสายตากันทั่วไป...เด็กเร่ร่อนดูไม่ดีนักหรอก"

"...แล้วไม่กลัวคนอื่นรู้ความจริงหรือ"

"ถ้าเราสร้างเรื่องปลอมได้อย่างแนบเนียนก็ไม่มีใครสงสัยหรอก ฉะนั้นนับจากนี้เป็นต้นไป ปลาหูกต้องตั้งใจเรียน เชื่อว่าตัวเองเป็นลูกของพ่อกับแม่ที่ยายหามาให้ เพราะยายจะเปิดตัวปลาหูกกับทุกคนเดือนหน้า"

"เดือนหน้า!" ดวงตาคมเบิกโต "ทำไมต้องเดือนหน้า มีเวลาเตรียมตัวนิดเดียวเอง"

"เพราะเดือนหน้าเป็นวันเกิดยาย เป็นจังหวะเหมาะพอดี ยายอยากเปิดตัวปลาหูกวันนั้น"

สายธารออกอาการกังวลอย่างเห็นได้ชัด เธอต่อรอง

"ขอเวลาอีกสองสามเดือนไม่ได้หรือ"

"ไม่ได้ ถ้านานเกินไป เกิดข่าวพ่อแม่ปลอมรั่วไหล พวกเราจะลำบาก" หมึงสาวจำใจต้องยอมรับ เธอกัดริมฝีปาก รู้สึกว่าสู้กับความไม่สบาย

ที่ไม่แน่ใจว่าจะเกิดขึ้น เพราะคิดว่าพอตรวจดีเอ็นเอแล้วว่าใช่ ทุกอย่างก็จบ เธอจะมีชีวิตที่สุขสบายตลอดไป

"ความจริงยังมีอีกเรื่องหนึ่ง" ดวงฤดียังพูดต่อ

"ไหนบอกมีแค่สอง" น้ำเสียงสายธารกลับมาหัวนดั่งเดิม ดวงฤดีมองท่าทางขัดใจของอีกฝ่ายด้วยความเอ็นดู

"เรื่องนี้ปลาหูไม่ต้องทำอะไร เพราะยายจะเป็นคนทำเอง"

"หมายความว่าไง...คะ" พอรู้ว่าตนเองไม่ต้องทำอะไร สายธารจึงค่อยรู้สึกดีขึ้น ครั้นได้ฟังเรื่องที่ดวงฤดีบอก ดวงตาเธอก็เบิกโต

"ยายจะทำพันธกรรมใหม่ จะยกทรัพย์สินส่วนใหญ่ให้ปลาหูเพราะมันเป็นของมีเงินอยู่แล้ว แต่ก่อนหน้านี้หลังมีนตาย ยายได้ยกให้ป่าหยาตทั้งหมด ส่วนที่เรียกให้ออมพลอยก็เหมือนกัน ยายจะพูดกับพ่อเราว่าให้ยกให้ปลาหูคนเดียว"

สายธารตกตะลึง กลืนน้ำลายขณะนึกถึงเงินก้อนโตที่มากกว่าสามแสน ตั้งไม่รู้กี่ร้อยเท่าพลาเงลอร่าฟังออกมา

"เป็นไปได้หรือนี"

"เป็นไปได้สิ" ดวงฤดีเข้าใจว่าหลานสาวไม่เชื่อว่าตนจะทำจริง "อย่างอมพลอยจะยกสมบัติให้ทำไม ไม่ใช่ลูกแท้ๆ สักหน่อย...ของหยาตก็เหมือนกัน" ผู้พูดหยุดคิดหนึ่ง ตัดสินใจบอกความจริงที่คิดว่าจะอย่างไรวันหนึ่ง สายธารต้องรู้อยู่ดี "ป่าหยาตไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของยายหรอก เป็นลูกของลูกพี่ลูกน้องยาย ตอนนั้นยายมีลูกยากเลยไปขอญาติมาเลี้ยง แต่เลี้ยงได้ไม่นาน ยายก็ท้องแม่เรา ยายถึงได้จะทำพันธกรรมใหม่ เพราะยังงูหลอกหลานในไส้ ก็ต้องได้มากกว่าพวกนอกไส้"

สายธารฟังผลประโยชน์ของตัวเองด้วยความสนใจ ทั้งยังเข้าใจถึงสาเหตุที่รเจชแนะนำสรินกับธีรภัทรเรื่องนำอมพลอยมาเลี้ยง เพราะเจ้าตัวคงเห็นว่าเป็นเรื่องคล้ายกับตัวเอง หญิงสาวฟังเรื่องทรัพย์สินของ

ดวงฤดีไปเรื่อยๆ กระทั่งครู่หนึ่งจึงเพิ่งสังเกตเห็นปลายเท้าของรถเขตรตรง
บานประตูด้านนอกห้องที่เปิดอยู่

Princess LL : ตั้งชื่อไรอะ งง

ออมพลอยที่เก็บตัวเงียบอยู่ในห้องนอนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอ่าน
หลังจากได้ยินเสียงสัญญาณเตือนว่ามีข้อความใหม่จากแอปพลิเคชันไลน์
เธอพิมพ์ตอบลินลา

Who am I? : ตั้งให้เข้ากับสถานการณ์

ออมพลอยส่งสติ๊กเกอร์เด็กผู้หญิงร้องไห้
ลินลาส่งสติ๊กเกอร์รูปหมีให้กำลังใจ

Princess LL : แย่ดี เรื่องเป็นไง ยายปลาทุสวยหรือเปล่า เล่า!

Who am I? : สวยมาก หน้าเหมือนแม่เปียบเลย มีน้ำลู้งขึ้นถึงจำได้

Princess LL : สวยกว่าเราอ๊ยย

Who am I? : ถ้ามจริงหรือถ้ามเล่นๆ เนี่ย

ออมพลอยพิมพ์ถาม ครั้นเพื่อนอ่านแต่ไม่ตอบก็พิมพ์ต่อ

Who am I? : เป็นดาราได้สบาย ลิปดาไม่อยู่หรือ

หญิงสาวถามถึงน้องชายฝาแฝดของลินลา อีกฝ่ายส่งสติ๊กเกอร์แมว
ทำรูปกากบาทมาให้

Princess LL : นิสัยละ โอปะ?

Who am I? : ไม่รู้สิ ยังไม่ได้คุยกัน อ้อ แต่เขาถามพ่อว่าเราเป็นใคร
ใช้คนที่เอามาเลี้ยงแทนเขาหรือเปล่า

ลินลาส่งเครื่องหมายตกใจ

Princess LL : ว้าย แรงนะยะยายปลาเน่า

Who am I? : เขาชื่อปลาทุ

Princess LL : สวยแต่นิสัยเสียก็สมควรเป็นปลาเน่าแล้ว

ออมพลอยไม่ได้ตอบ ลินลาจึงพิมพ์ต่อ

Princess LL : แล้วทำไมถึงเปลี่ยนชื่อเป็น Who am I?

Who am I? : เพราะตอนนี้เราไม่รู้ของตัวเองเป็นใคร จะถูกเขียนอย่าง
ที่เธอบอกเมื่อไหร่ยังไม่รู้เลย

Princess LL : บอกแล้วให้เตรียมใจ แล้วยังไง รู้ได้ไงว่าโดนเขียนแน่

ออมพลอยพิมพ์เล่าเรื่องตอนที่รู้จากหทัยว่าป่าต้องการโทรศัพท์มือถือ
คืนด่วน แต่หทัยยังติดพันกับงานในครัว เธอจึงอาสาเป็นคนนำไปคืนให้
กระทั่งถึงบ้านของยายแล้วไม่พบใครที่ชั้นล่าง เธอเลยถือวิสาสะขึ้นไปชั้นบน
กระทั่งพบว่าประตูห้องนอนสายธารเปิดอยู่จึงจะเรียกป่า ทว่าไม่ทันเรียกก็
บังเอิญได้ยินเสียงที่ยายกำลังกล่าวหาเสียงดังว่าตนเป็นหัวขโมย ขโมยกระทั่ง
ชื่อของสายธาร เธอจึงเปลี่ยนใจกลับลงมาชั้นล่าง วางโทรศัพท์มือถือของ
ป่าไว้บนโต๊ะและออกมาอย่างเงิบๆ ทั้งที่ในใจกำลังร้องไห้เสียงดังด้วยความ
เสียใจน้อยใจ

Princess LL : มันก็จริงนะเรื่องเธอเอาชื่อเขามาใช้

คนอ่านซะอีก กำลังจะวางโทรศัพท์ไว้ที่เดิมถ้าลินลาไม่พิมพ์ประโยค
ถัดมาเสียก่อน

Princess LL : แต่มันไม่ใช่ความผิดเธอสักหน่อย เป็นเราหน่อยไม่ได้
จะตั้งชื่อใหม่ให้เร็ดที่สุดในสามโลกแล้วหอบผ้าไปอยู่ที่อื่นซะเลย ไม่เห็นแคร์

Who am I? : พุดเหมือนอาวิน

ลินลาส่งสติ๊กเกอร์รูปเครื่องหมายคำถาม

Who am I? : อาวินบอกว่าเรื่องอะไรต้องทนอยู่ในครอบครัวที่มอง
เราเป็นคนอื่น

ออมพลอยน้ำตาคลอตอนกดรูปสติ๊กเกอร์เด็กหญิงร้องไห้

Princess LL : อย่างที่อาวินบอกก็น่าสนใจ ลองไปอยู่ที่อื่นสักพัก
มั้ยะสบายใจค่อยกลับบ้าน ตอนนี้อยู่ที่ใดแล้วด้วย

Who am I? : ไม่กล้าไปหรอก เดี่ยวพ่อเป็นห่วง

Princess LL : แน่ใจ? อย่าลืมนะ ตอนนี้อยู่ที่ใดก็ให้ออกเพื่อหลานที่
หายไปตั้งเกือบสี่ปี พวกเขาไม่มีเวลามาสงใจไยดีเธอหรอก

Who am I? : อย่าอย่าสิ เสียใจนะ

Princess LL : ย้าให้ออมรับความจริงหรอก่อน เธอต้องยืนด้วยลำแข้ง
ตัวเองได้แล้ว จะทำตัวเป็นเจ้าหญิงเหมือนเดิมไม่ได้ เห็นๆ อยู่ว่าอีกไม่นาน
ต้องตกกระป๋องแน่ ดีไม่ดีไม่เหลืออะไรสักอย่าง

Who am I? : พ่อไม่ใจร้ายกับเราอย่างนั้นหรอก

ออมพลอยพิมพ์ด้วยใจหวาดหวั่น ทว่าข้อความต่อมาจากลินลาทำเอาเธอใจแป้ว

Princess LL : ลุงธีไม่ใจร้ายแน่ แต่ยายล่ะ ประกาศตัวชัดว่าเกลียดเธอมาตั้งสิบห้าปี พอหะ! กับความคิดแบบนางเอกนิยายน้ำเน่าที่เธอชอบอ่าน ประเภททำความดีเพื่อเอาชนะใจแม่มดใจร้าย

Who am I? : อย่าว่ายายเราอย่างนั้นซี

ลินลาส่งสติ๊กเกอร์รูปคนทำท่าเหนื่อยหน่าย

Princess LL : ไหนๆ ก็ตั้งชื่อ 'Who am I?' แล้ว ไม่ลองออกไปค้นหาตัวเองดูหน่อยหรือไง

Who am I? : เรากลัว เราไม่กล้าหนีออกจากบ้าน

Princess LL : แล้วใครให้หนิจะแม่คุณ อืม...เอาสิมัย เตียวเราไปด้วย

คนซึกกลัวเกิดความสนใจ เธอรีบพิมพ์สอบถามว่าจะไปพักผ่อนที่ไหนดี

Princess LL : เกาะรมย์ แม่เพื่อนเราที่คณะเปิดรีสอร์ทอยู่นั้น

Who am I? : เกาะใหญ่ๆ สวยๆ ที่กองถ่ายหนังฝรั่งเคยมาถ่ายนั้นนะหรือ

ลินลาส่งสติ๊กเกอร์แมวเขียนเครื่องหมายถูก

Princess LL : ใช่ เราเคยไปหนึ่งตอนเด็กๆ เกาะอยู่ทางฝั่งอ่าวไทย
ไปไม่ยากหรอก มีเครื่องบินลงที่จังหวัดนั้นด้วย

Who am I? : น่าสนใจ แต่พ่อคงไม่อนุญาตให้พวกเราไปตามลำพัง
เอง ชวนลิปดาไปอีกคนดีมัย ถ้ามีผู้ชายไปด้วย พ่อน่าจะอนุญาต

Princess LL : ชวนลิปดาไปด้วยเหี้ยนะ น่าเบื่อตายซัก...เรื่องลูงธิ
ไม่ต้องขออนุญาตหรอก เขียนโน้ตทิ้งไว้ให้ก็พอแล้ว ไม่งั้นไม่มีทางได้เที่ยว
หรอก ลูงธิเคยให้เธอไปค้างต่างจังหวัดกับเพื่อนชะที่ไหน

Who am I? : แต่พ่อจะเป็นห่วงเรา

Princess LL : กลัวพ่อห่วงหรือไม่กล้าไปกันแน่...ไปด้วยกันเหอะน่า
อายุตั้งยี่สิบแล้วรู้จักแหกกฎกติกาซะมั่ง หนทางไกลหมีนั่นี่ต้องเริ่มต้นที่
ก้าวแรกนะจ๊ะ...ตกลงว่าไง ไปเปล่า เราจะโทรถามเพื่อนแล้วนะ

ลินลาจัดแจงสอบถามแล้วส่งรายละเอียดให้เพื่อนที่ยังตัดสินใจไม่ได้
สักที ออมพลอยเดินไปเดินมารอบห้องด้วยความสับสนลังเล หยิบโทรศัพท์
ขึ้นมาอ่านข้อความที่คุยกับลินลาอีกครั้ง กระทั่งถึงตรงที่เล่าเรื่องยาย น้ำเสียง
เกลียดชังบาดหูที่ได้ยินเองก็กรีดบาดลงบนหัวใจ

'เด็กคนนั้นมันหน้าซื่อตาใส ชอบทำท่าทางน่าสงสารเหมือนถูกรังแก
แต่จริงๆ แล้วมันร้ายกาจ ขโมยได้แม้กระทั่งตัวตนของหลาน ชื่อของหลาน!'

นิ้วสั่นเทาเลื่อนลงไปยังข้อความสุดท้ายที่มีชื่อที่พักที่ลินลาส่งให้
อมมพลอยคลิกกดอ่านรายละเอียดในเว็บไซต์ ขณะหัวใจหวิวหวิวบอกว่า...
บางทีนี่อาจถึงเวลาแล้วที่เธอจะต้องเติบโตบนเส้นทางของตนเอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623280.html>